Ч. 144 Пятниця 2 (14) липня 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провинциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Вісти з Буковини. — Конференция міністрів в Будапешті. — Заговір рояліетів у Франциї.)

З Буковини надійшли вісти про розлад в румуньскім таборі. Дотеперішний провідник румуньского клюбу в Раді державній, др. Лупул заявив, що він виступає з клюбу в виду того, що румуньскі посли заповіли своє виступлене з правиці. Вже давнійше видко було, що пос. Поповічі став тепер душею політики буковиньских Румунів. Поповічі (чи Попович) належить до сторонництва румуньских радикалів і національних шовіністів. В часї соймової сесиї виступав він дуже остро против президента краю Бурґіньона і підготовляв союз буковиньских Німців та Румунів против Русинів. В угодовій комісиї державної ради грав Поповічі дуже невиразну ролю, відтягаючись правильно від голосованя. Нинї рад би він обняти керму політики Румунів на Буковині. Дехто посуджує єго навіть о ґравітацию до Букарешту. Лупул видає ся єму за мало рішучим. Наразі обняв провід політики Румунів буковиньских триумвірат, зложений з послів Гормузакого, Фльондора і Мустаци.

Передвчера по полудни відбула ся в Будапешті довша конференция між президентом угорских міністрів Сельом з одної, а гр. Туном і міністром торговлї Діпавлї з другої сторони. Обговорювано деякі формальности введеня в жите ухвалених вже угорским соймом угодових предложень. Іменно порішено, котрі з предложень о консумцийних податках вимагають як найпильнійшого переведеня з огляду на продукцийну кампанію. Відтак обговорено введене в жите в дорозї розпоряджень тих всїх договорів, котрих не обнято угорскими угодовими предложенями. Тун і Діпавлї вертають нинї до Відня. З огляду на се, що угорска палата панів також ухвалила всї угодові предложеня без зміни, можна було вже тепер усталити докладний текст угодових законів і речинець їх оголошеня. Се іменно було головною причиною поїздки австрийских міністрів до Пешту. Будапештеньскі дневники приняли були Діпавлього дуже неприхильно за єго промову виголошену на засїданю промислової ради. В тій промові Діпавлї мав висказати надію, що на случай нарушеня взаїмности з сторони Австриї, Угорщина не заявила би ся сейчас за безпроволочним заведенєм самостійного округа цлового. Угорскі дневники пишуть, що Діпавлї грубо помиляє ся.

В француских дневниках появило ся тайне справоздане префекта поліциї о заговорі роялїстів. Після того справозданя, сторонництво роялїстів субвенциоповало „патріотичну лїґу", а на атентат Деруледа видало 300 000 франків. Справоздане констатує, що істновало дуже богато товариств під ріжними назвами, займаючих ся орлеаністичною орґанїзацию. Замішане, викликане справою Дрейфуса, уможливлювало роялїстам рекрутоване нових приклонників, і запевнило поперте антисемітів і „лїґи патріотів". Провідник перших одержує від роялїстів великі запомоги, а Дерулед, президент „лїґи" одержав перед атентатом 50.000 франків. Що сама „лїґа" також розпоряджує фондами, доказує факт, що вечером, в день перед похоронами Фора, єї заряд розіслав пневматичною почтою 4000 карт по 50 сантимів. Се сторонництво гадало, що нагла смерть президента є найлїпшою хвилею до дїланя. Орлеаньский князь виїхав був тодї до Сан-Ремо, аби там ждати на дальші подиї. Коли того самого дня до години пятої по полудни не запримічено ніякого руху, Орлеаністи вислали кількох післанців, щоби довідали ся, чи Деруледови в товаристві орлеаністів, антисемітів і лїґістів, не повело ся потягнути за собою войска. На случай, коли би се було повело ся, провідник роялїстичної молодїжи мав поїхати до орлеаньского князя, котрий лиш ждав на границї на добрі вісти о результатї заговора, аби впасти до Франциї. На той случай все вже було приготоване до виконаня державного атентату. Коли деякі дневники написали, що оголошене справоздане префекта поліциї є містифікацию, секретар Орлеаньского князя заявив, що то справоздане є автентичне. На вчерашнїй радї міністрів президент кабінету подав до відомости, що зарядив слїдство, щоби викрити, в який спосіб тайне справоздане префекта поліциї дістало ся до публичної відомости.

---

22)

О СПАДЩИНУ.

(Повість з анґлійского)

(Дальше).

Коли капітан Кране вийшов від него, пішов він перебрати ся, а опісля вийшов до своїх гостий. У великій столовій сали застав їх всїх і засїв спокійно посеред них на своїм місци, хоч єму аж серце мало не пукло, коли подивив ся на порожне крісло, на котрім звичайно сидїла Гонория.

Ще нїколи не бувало такого суму при столї, як при сім снїданку. Хвилями таки всї мовчали, а й та розмова, яка вела ся, була вимушена і нїби штучна. На око ще найспокійнійшим був ґраф Освальд Еверстронґ. Він до кождого з гостий промовив бодай кілька слів. Рука єму не дрожала, коли отворив листи, але анї словечком не згадав про жінку, або про подиї вчерашного вечера.

Поснїдавши хотів вийти до своєї компанати, коли до него приступив єго братанич.

— Можу з Вами на хвильку поговорити сам на сам? — спитав Реджінальд.

— А вжеж. Іду до бібліотеки писати листи. Коли хочеш, то ходи зі мною.

Они пішли разом до бібліотеки. Коли ґраф Освальд замкнув двері і обернув ся до свого братанича, побачив, що той був блїдий як стїна.

— А тобі що? — спитав він.

— Ви ще питаєте; таже Ви би повинні знати, що то сочувство, яке Ваша гризота в менї...

— Держи собі своє сочувство, аж єго кому буде потреба — відповів ґраф просто з моста. — Може то й з доброго серця, Реджінальде; але суть справи, про котрі нїхто не сьміє згадувати в моїй присутности.

— Коли так, стрийку, то простіть; я вже не маю Вам що казати. Я гадав, що то моїм обовязком подати Вам кожду вість, про яку я довідав ся; але я Вас послухаю. Справа дуже сумна і я рад, що не потребую о тім говорити.

— А тож що знову? — спитав ґраф. — Коли маєш менї щось сказати, що кинуло би якесь сьвітло на загадочне щезнене моєї жени, то говори, і то борзо. Я мало вже не вдурію, Реджінальде. Вибачай, що я до тебе так різко відозвав ся. Ти мій братанич; перед тобою не потребую, так як перед другими людьми удавати.

— Та я сам не знаю нїчого розповісти про щезнене ґрафинї — сказав Реджінальд, — але маю повну причину припускати, що панна Ґреґим, як би схотїла могла би богато розповісти. Она дала ся з тим почути, що знає всю тайну; я гадаю, що було би добре, як би Ви єї поспитали.

— Ну, то спитаю — відповів ґраф Освальд і схопив ся. — Скажи їй, нехай сюди прийде.

Пан Еверстронґ вийшов від свого стрия а незадовго опісля увійшла панна Ґреґим. Она виглядала як та чиста невинність на образі та не могла собі навіть того уявити, чого „добрий ґраф Освальд" хоче від неї.

Ґраф приступив зараз до річи і заким ще Лідия мала час розважити, мусїла вже розповісти сцену межи Керрінґтоном а Гонориєю, котрої була сьвідком попередного вечера. Панна Ґреґим, розуміє ся, сказала ґрафови, що она лиш чисто через якийсь случай о всім довідала ся. Она случайно на проходї вийшла на стежку, звідки було видко соснину.

— І Ви видїли, як моя жена зворушена чіпала ся того чоловіка.

— Ґрафиня Еверстронґ була дуже зворушена.

— А відтак видїли Ви, як она з власної волї сїла на візок?

— Таже видїла, ґрафе Освальде.

— Що за безвстидність, що за ганьба! — сказав ґраф зтиха, більше сам до себе, як до панни Ґреґим. Єго очи станули єму стовпом і він як би не видїв тої дами перед собою.

Від того якогось несамовитого погляду зробило ся Лідиї лячно. Она пождала ще кілька хвиль, а коли побачила, що ґраф Освальд вже нїчого єї не допитує ся, вийшла тихцем з комнати. Хоч і як она була злобна, то таки сим разом гадала дїйстно, що правду сказала.

— Та й має чого жалувати тепер свого романтичного вибору — подумала она собі, коли виходила з бібліотеки. — Може тепер переконає ся, що був би лїпше зробив, як би був вибрав собі жінку з своїх кругів.

День минав. Ґраф оставав ся сам один в бібліотецї. Сидїв з заложеними руками і ди-

Новинки.

Львів дня 13-го липня 1899.

— **Іменованя**. Міністерство торговлї надало посади управителїв контрольорам почтовим: Ром. Сарачиньскому з Ряшева в Раві рускій і Генр. Міннїхови з Тарнова в Письку та іменувало почтмайстра Роб. Купена в Радехові официлом почтовим, полишаючи его в дотеперішнім місци службовім.

— **Конскрипция**. Видїл краєвий повідомив всї видїли повітові, що ц. к. Намістництво заряджує вже тепер приготовляючі роботи до переведеня спису населеня в дни 31-го грудня 1900. Позаяк спис населеня потягне за собою деякі видатки для громад, то мають они вставити до своїх буджетів на 1900 р. відповідні квоти.

— **З Стільска коло Николаєва пишуть нам:** Зелені сьвята тогорічні полишили в нас милу згадку, бо через три дни голосили нам слово Боже: Впр. о. Котович, Василиянин зі Львова. Цїлий час народу було дуже много, а вже найбільше причинило ся до піднесеня торжества посьвяченє двох памятників в день сьв. Трійцї, а то: піраміди з написию: „В память 50-лїтного ювілею панованя Цїсаря Франц Йосифа I. р. 1898, поставили бувші жовнїри з села Стільска, і хреста з написию: „Найяснїйшій Пані Цїсаревій Єлисаветї, в день смерти 10-ого вересня 1898 року, поставили бувші жовнїри з села Стільска, в вічну память“. На торжество прибув п. Невядомский, ц. к. староста жидачівский, котрого привитали в ряди уставлені, ордерами відзначені бувші жовнїри, в числї около 130 мужа, войсковим привітом, а по короткій промові начальника громади, Олекси Дембицкого, відспівано гимн цїсарский. Староста, в рускій промові, похвалив бувших жовнїрів а теперішних мешканцїв Стільска, за льояльність для Єго Величества, заохочував до працї, любви між собою і другої народности краю, почім удав ся до церкви на Богослуженє. Посьвяченя памятників довершив при участи вісьмох сьвящеників доохрестних о. К. Стоцкий, декан роздїльский. При памятнику в честь Єго Величества Цїсаря, поставленім на горі недалеко церкви, мав краснорічиву науку о. доктор Юрик зі Львова, в котрій представив заслуги пануючих з Дому Габсбурґів, а особливо печаливість пануючого нам Цїсаря Франц Йосифа I. о добро для руского народа, і загрів всїх присутних до вдячности і вірности для Єго Величества Цїсаря Франц Йосифа і Єго Дому; а по скінченю науки цїлий похід удав ся до каплицї коло приходства, де посьвячено хрест в память смерти Єї Величества бл. п. Цїсаревої і відспівано панахиду при пісни „вічная память“. По скінченю торжества відбув ся обід у місцевого пароха о. Александра Юрика, на котрім господар вніс тоаст в честь Єго Величества Цїсаря Франц Йосифа I. в імени зібраного духовеньства і бувших жовнїрів, а своїх парохіян, на руки гостя, п. ц. к. старости.

— **В Черемоши** в селї Кобаках під Косовом утопило ся оногди двох гуцулів, що хотїли перейти ріку в брід. Тимофієви Боднарукови, що хотів при помочи иньших людий ратувати потопаючих, удало ся добути з води одного з них Василя Томащука з Ясенева горішного під Чорногорою. Тїла другого гуцула не віднайдено, а й Томащук, хоч виратований, умер майже сейчас і навіть не вспів сказати, як називав ся его товариш.

— **Огонь** навістив сеї ночи село Березовицю під Тернополем. До рана погоріло 12 будинків.

— **Експльозия на львівскім двірци зелїзничім.** Минувшої пятницї в ночи лучила ся на зелїзничім (головнім) двірци пригода, котра могла дуже траґічно закінчити ся. Именно при наповнюваню ґазом до осьвітлюваня резервоарів поїзду блискавичного, що прибув з Чернівців, приближив один робітник необережно отворену лїхтарню до ґумового вужа, куди переходив ґаз і наступив вибух. Оголомшені гуком і застрашені бухаючою з під ваґона полуміню подорожні почали втїкати з поїзду з своїми пакунками. Служба почала ратувати ваґон, що горів як факля, і душила огонь коцами; се все не помагало. Відлучено чим скорше горючий ваґон від иньших, пересунено на иньші шини і при помочи сикавок огонь здушено. Половина ваґона згоріла цїлком; з людий нїхто не потерпів анї не мав жадної шкоди.

— **Викритє убийників.** Майже як-раз рік тому назад, бо 14-го липня 1898 р. в ночи, убяв хтось в Чижках львівского повіта супругів Березиньских, а відтак забрав їх майно, т. є. трийцять кілька золотих, кілька куснїв полотна і кожух. Убийників не можна було тогди вислїдити, аж ось минувшого тиждня зрадила їх жінка одного з них, именно Василя Марущака, рільника з Шоломиї, котрий дїлав при помочи свого сусїда Івана Локетка і властителя реальности в Гончарах, Станислава Баровича. Марущак допустивши ся убийства, розповів то своїй жінцї в присутности доньки. Цїлу родину Марущаків, а також Локетку і Баровича відставлено вже до арештів суду в Винниках. Убийники хотїли зразу крутити, але вже по двох днях арешту признали ся до всего.

— **За 20 копійок.** В Київі в білий день, на найбільше замешканій улици на Крещатику, замордував син урядника Архіповича горожанина Потуриньского за те, що Потуриньский не хотів єму позичити 20 копійок. Потуриньский ударений ножем в серце, упав трупом на землю. Убийника арештовано.

— **Розбишацтво в Італії** розвиває ся в наших часах так красно, як за часів славного італїяньского опришка Рінальдо-Рінальдіні. Треба цїлої армії, щоби дала собі раду з розбишаками. За неповна два місяцї арештовано на острові Сардинїя 64 розбишаків, між котрими було 25 таких, за котрих голову була визначена висока заплата. З Сассарі доносять, що перед кількома днями дістали власти вість, що в лїсї коло Марґолїя знаходять ся розбишаки. Вислано туди зараз віддїл войска і жандармів, котрі обступили лїс доокола. Межи войском а розбишаками прийшло до формальної битви, в котрій войско убило двох розбишаків, а розбишаки знов зранили віцебриґадира карабінерів (жандармів) і убили одного карабінера; розбишаки лишили відтак зброю і провіянт та втекли в глубину лїса, а войско все ще стереже той лїс.

Господарство, промисл, торговля, гіґієна і вихованє.

Ради господарскі.

— Як повинен господар будовати ся? (I.) На то коротка відповідь: добре, вигідно і дешево а красно. Хата господаря повинна виглядати як маленький двірок. А чи теперішний спосіб будованя у наших господарів відповідає вповнї потребам господарским? По нашій думцї — нї. Правда, міг би на то хтось сказати: як би не відповідав, то люди би так не будували ся, а коли так будують ся, як доси, то видко, що їм з тим добре. Ну певно, — можна би на то сказати, — що добре; та же й дїдови з торбами добре, бо инакше не носив би їх. Але то бачите не в тім річ, з чим кому добре, але в тім,

---

вив ся стовпом навперід себе, правдивий образ розпуки.

Годинник бив вже богато разів. Настала була сполудня велика спека, коли двері легонько отворили ся і хтось увійшов до комнати. Ґраф Освальд подивив ся з гнївом; він гадав, що то якийсь слуга не дає єму спокою. Перед ним стояла его жінка в білій сукни, яку мала на собі підчас прогульки; але з лиця виглядала така збіджена, така блїда як та сукня на ній.

— Освальде! — відозвала ся она і витягнула руки до него і подивила ся так, як би не сумнївала ся, що він їй рад буде.

Ґраф схопив ся і подивив ся на то блїде лице з невисказаним обуренем.

— Ти мала ще відвагу вернути назад? — крикнув він. — Ти не вірна авантурнице — комедиянтко — лицемірнице — чи ще сьмієш з тим брехливим усьміхом на устах, по такій безвстидности, якої допустила ся минувшого вечера, приходити до мене!

— Я анї не авантурниця анї не лицемірниця, Освальде. О, деж твоя любов, де твоє довірє, що ти так люто мене осуджуєш? Я не зробила нїчого злого — навіть не мала і гадки, котра би не була повна любови до тебе. Я стала ся безрадною жертвою найпоганїйшого замаху, якого коли небудь допущено ся на щастє женщини.

Ґраф Освальд розсьміяв ся на то глумливо.

— О — сказав він — то твоя маленька история? Ти стала ся жертвою заговору, так? Не вжеж тебе розбійники викрали? Ти не з власної волї втекла з своїм любчиком? Жінко, суть докази твоєї зради. Тебе видїли, як ти відїздила з чародійної печери! Ти чіпала ся Віктора Керрінґтона — були такі, котрі видїли, що ти добровільно з ним поїхала. Ти стала ся жертвою якогось замаху! То за дурна байка. Було видумати щось лїпшого!

— Коли я виновата, то чогож я тут? — спитала Гонория. — Чи сказати тобі, чого ти тут? — спитав ґраф Освальд сердито. — Видите, панї! Подивіть ся на тоті ліси, на зьвіринець, на озера та на городи і сади; то лиш одна сторона замку Рейнгем. Ось задля того Ви сюди прийшли, ґрафине Еверстронґ; з любови до сего всего — і лиш сего. Під впливом пристрасти, яка завернула Вам голову, утекли Ви вчера з своїм любчиком; але ледви спогадали собі на утрачене богатство, на пожертвоване становище, як Ви вже стали каяти ся свого нерозуму. Ви постановили вернути. Ваш здурівший муж прийме Вас з отвертими руками. Кілька слів просьби одна і друга сльоза, а бідний, слабої волї, дурнуватий помякне. Отгак Ви представляли собі ту справу; але Ви помилили ся. Я був дурний, бавив ся мріями як той старий, що перейшов на дитинячий розум, але мрії минули ся. Опамятанє було прикре, успішне. Вже більше не возьмуть ся мене мрії.

— Чи не хочеш послухати, Освальде, що я тобі хочу сказати?

— Нї, панї; не хочу Вам дати нагоди водити мене другий раз за ніс. Ідїть собі назад до свого любчика, до Віктора Керрінґтона. Ви за пізно каєте ся. Рейнгем не Вам дістане ся в спадщинї. Ідїть собі до свого любаса, або коли він Вас не хоче приймити, то назад на уличне сьміте, звідки я Вас взяв.

— Освальде!

Той голос докору як би ножем вколов ґрафа в серце. Але він постановив собі не подати ся благаючим словам. Він вірив в то, що тота женщина прогрішила ся против него, — що она так само фальшива як і красна.

— Освальде — говорила Гонория дальше. — Ти мусиш мене вислухати і вислухаєш. Я жадаю того і маю до того право — право, котрого би ти не сьмів відмовити найпослїднїйшому злочинцеви, право, котрого не відмовиш менї, твоїй вірній жінцї. Можеш то, що тобі скажу уважати за неправдиве, а то, Бог менї сьвідком, буде видавати ся аж надто якимсь шаленим і неймовірним! — Але мусиш почути. Так, Освальде, мусиш!

Она стояла випростована перед ним і дивила ся єму гордо в лице. На нещастє вірив ґраф більше сьвідоцтву Лїдиї Ґрегим, як тому, що розповідала по правдї, так, як було, его жінка. Чомуж би Лїдия мала его ошукувати? — думав він собі. Якуж би она мала причину неславити добре імя его жінки?

Гонория розповіла, що їй приключило ся. Говорила, не спускаючи очий з лиця свого чоловіка. Коли же кінчила оповідати, то єї власні черти лиця закостенїли з горя. Побачила, що не зробила нїякого враженя на тверде як камінь серце, до котрого була звернула ся.

— Не питаю тебе, чи менї віриш — сказала она, коли розповіла все до кінця. — Виджу вже по тобі, що менї не віриш. Все вже скінчило ся межи нами, ґрафе Освальде — додала она тоном найглубшого засумованя — все минуло ся. То правда, що Ви ось сказали, хоч і як то люте було слово. Ви взяли мене з улиці, взяли мене, не знаючи моєї минувшости; Ви віддали серце і імя людинї, що не мала нї свояків нї імени, а коли тепер обставини завзяли ся на мене, чи дивота, що і Ви мене вирікаєте ся і не хочете вірити в мою невинність? Я тому не дивую ся. Мене лиш то болить, що так стало ся. Я була би так гордила ся Вашою любовію, як би она могла була перебути ту огненну пробу — так була би гордила ся нею! Але лишім то. Анї одної години довше не хотїла би я вже бути в сім

з чим було би лїпше. Ми длятого тої гадки, що нашим господарям було би лїпше, як би они инакше будували ся; як доси. Хто не може, то не може; для того не ма ради. Але длячого не мав би будувати ся инакше той господар, котрий може, а котрий змушений ставити собі нову хату та нові будинки? — Як ставлять ся теперішні хати господарскі? Чи з великими вигодами? Ну, та й господарі роблять собі вигоду яку можуть, але звичайно мало дбають про ню; рідко котрий побіч одної комнати, в котрій і варить ся і спить ся та держить ся поросятка і телятка, має ще й сьвітличку, призначену що так скажемо на виставу одежи і подушок. Звичайно все містит ся в однїй комнатї, а через сїни єсть ще й комора. А вже найнепрактичнїйші бувають печі по наших господарских домах і ті час би покасувати. Четвертину комнати, иноді може ще й більше займає піч в хатї; через піч просто не ма де рушити ся, а в такій хатї мусить містити ся нераз пятеро або шестеро душ а до того ще й яке телятко або поросятко! А прещі можна би поставити собі вигіднїйшу і практичнїйшу хату. Ось як би треба ставити хату для одної родини: Хата повинна мати дві комнатки, кухню і комору, а коли хто хоче ще й малу пивничку, де би на зиму можна переховувати всїляку городовину. З сїний повинен бути вхід до кухнї, а з кухнї до комори. Вхід до сїний як і вікно від кухнї повинні бути від півночи. Одна комната повинна бути призначена до спаня і вікна від неї повинні виходити одно на всхід друге на полудне. Так положена комната може бути менше вохка і здоровійша як комната положена від заходу; сю другу комнату, котрої вікно з одного боку виходить на захід з другого на полудне призначає ся на сьвітличку. Комната до спаня повинна бути обширнїйша. Дешевість хати зависить також богато ві. того, чи єсть дешевий материял під рукою. Де камінь і дерево можна легко і дешево дістати, там можна вставити собі легко за не більше як 500 зр. таку хату, котрої приземок (партер) буде мурований, а в котрім містить ся з переду від полудня простора комната; з заду від півночи кухня і комора, а вхід єсть через присїнок (замкнений ґанок) від півночи до кухнї, а з кухнї до комнати і до комори. На мурованім приземку можна поставити в заруби деревляний поверх з одною комнатою (сьвітлицею і широкою верандою (підсїнє) перед нею. Вхід на гору можна зробити сходами з надворку на веранду а з веранди до сьвітлицї. В сім случаю дах (ґонтовий або з драниць) повинен бути так широкий, щоби закривав веранду і сходи. В земли під сходами можна зробити собі ще й пивничку. Отсе маленькі приміри ставленя хати або лїпше сказавши двірка господарского.

Всячина господарска.

— Лікер з волоских оріхів. Взяти пів кільо зелених волоских оріхів (коли ще молоденькі і мягонькі), покраяти, налити на них 2 лїтри як найлїпшого спірітусу і поставити в бутли на дві недїлї на сонце, щоби натягали; відтак перецїдити і додати 7 ґрамів грубо потовчених звоздиків і 15 ґрамів цинамону та поставити знову на тиждень на сонце. Опісля заварити 380 ґрамів цукру в 1 лїтрі води, наляти натягненого вже оріхового спірітусу, перефільтрувати і зіллятп до малих фляшок, заткати і поставити в пивници, нехай через пів року лікер полежить. Фільтрувати можна відразу при зливаню до малих фляшок в той спосіб, що до склянної лійки вкладає ся дрібку чистої вати і зливає ся лікер з бутлї. За кождою фляшкою треба взяти сьвіжий кусень вати.

— Лікер з рож. Листочки з рожі уживаної до смаженя треба налити міцною чистою горівкою або спірітусом і поставити на кілька недїль на сонце щоби горівка натягнула, відтак перецїдити і додати рідко завареного сирупу.

— Плями з черешень коли сьвіжі можна вибрати з білої хустки в той спосіб, що полоче ся єї в кипячім молоцї. Коли же плями старші, то робить ся так: Хустку пере ся насамперед в водї з милом і вішає ся на шнур; відтак робить ся з грубого паперу трубку, запалює ся під нею сїрку і держить ся під нею сїрку і держить ся над другим кінцем труби поплямлені місця хустки так, щоби на них ішов дим з сїрки. Цїлу хустку треба опісля ще раз випрати і в чистій водї переполокати.

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

— Машина до клепаня коси. Всю ручну роботу заступають щораз більше машини а се може й знак, що господар буває змушуваний щораз більше працювати не лиш руками, але й головою. В Швайцарії видумали тепер навіть і машину до клепаня коси. Єсть то рід ковала, що важить 3 кільо, а котрий можна денебудь пришрубувати. До того ковала єсть приправлена т. зв. ексцентрична підойма, котра має з переду і з заду заруб. Попід той заруб на ковалї суне ся косу а рівночасно другою рукою держить ся конець підойми, і то попускає ся єї, то тягне ся до себе, і в той спосіб можна найдальше до 10 мінут виклепати косу дуже добре. Цїлий прилад важить 5 кільо і коштує 15 зр.

Курс львівский.

Дня 12-го липня 1899.	платять	жадають
I. Акциї за штуку	зр. кр.	зр. кр.
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	375·—	380·—
Банку кред. гал. по 200 зр. . .	—·—	—·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	286·—	289·—
Акциї гарбарнї Ряшів	205·—	212·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	256·—	260·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	96·50	97·20
Банку гіпот. 5% преміов.	110·20	110·90
Банку гіпот. 4½%	100·00	100·70
4½% листи застав. Банку краєв.	100·80	101·50
4% листи застав. Банку краєв. .	98·—	98·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . .	97·50	98·20
„ „ 4% льос. в 41 лїт.	97·50	98.20
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	95·80	96·50
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	98·10	98·80
Облїґи ком. Банку кр. 4% II ем.	102·25	[illegible]·—
„ „ „ „ 4½%	100·50	101·20
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	97·50	98·20
Позичка краєв. з 1873 по 6%	104·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	96·70	97·40
„ м. Львова 4% по 200 кор.	94·10	94·80
IV. Льоси.		
Міста Кракова	26·75	28·—
Міста Станиславова	55·—	—·—
Австр. червон. хреста (Курс віденьский)	21·—	21·75
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский)	10·50	11·—
Італ. черв. хреста (Курс віденьский)	11·—	12·—
Архікн. Рудольфа (Курс віденьский)	28·—	—·—
Базилїка (Курс віденьский)	7·30	7·90
Joszif (Курс віденьский)	3·70	4·40
Сербскі табакові (Курс віденьский)	4·25	5·25
V. Монети.		
Дукат цїсарский	5·64	5·74
Рубель паперовий	1·26	1·27
100 марок німецких	58·80	59·20
Доляр америк.	2·40	2·50

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 13 липня. Вчера по полудни відбула ся під проводом ґр. Туна кабінетна рада. — Тепер вже певна річ, що в липни будуть оповіщені лише зарядженя що до консумцийного податку.

Бїлград 13 липня. Виновник замаху Кнезевич поробив дуже важні зізнаня, з котрих виходить, що заговором правив з Цетинї сербский радикал Ранко Тайсич. — Радикали доказують із своєї сторони, що Кнезевич єсть платним аґентом, котрого підставило сербске правительство, аби позбути ся радикальних провідників.

Льондон 14 липня. Войска зібрані в таборі під Альдершот одержали приказ, аби були готові відплисти до полудневої Африки.

домі. Я готова покинути єго ще нинї і нїколи вже не вернути. Замок Рейнгем не має для мене більшого значіня як та пуста башта, в котрій я сю ніч перебула. Покину Вас без словечка докору і не почуєте вже мого імени, нїколи вже мене не побачите.

Она пустилась іти. Сказала то все з такою спокійною повагою, з такою рішучостию, що ґраф Освальд повинен би був бути переконаним о правдї того, що она говорила; але ум єго був занадто запаморочений вірою в єї невірність. В єго очах було то все лиш добре відограною комедиєю.

— Наскрізь брехлива — думав він собі. — Та й тото трошки, що она менї розповіла з істориї своїх дитинячих лїт, єсть так само неправдою як і все инше.

Она переступила вже була через поріг, коли єго нараз щось спонукало пітп за нею.

— Не вибирайте ся з Рейнгем скорше, доки аж не почуєте від мене дальшого розпорядку, ґрафине Еверстронґ — сказав він. — Моєю задачею буде постарати ся як потреба о Вашу будучність.

Єго жена не сказала єму на то нічого. Спустивши голову в долину, ішла она дальше до присїнка.

— Она не покине замку скорше, аж буде змушена до того — подумав соб ґраф Освальд, коли вернув назад до бібліотеки. — Що за брехнею хотїла она мене затуманити! Та ще й мого братанича хотїла втягнути в болото, щоби лиш себе показати чистою.

Він задзвонив і сказав слузї, що на той знак увійшов, щоби закликав пана Еверстронґа. В пять мінут опісля явив ся у него єго братанич.

— Я велїв тебе закликати, Реджінальде — сказав ґраф — бо маю сповнити обовязок, котрий не хочу відкладати. Минуло майже півтора року, як я написав завіщанє, в котрім тебе видїдичив. Як знаєш, я мав досить причин до того. Але о скілько можу осудити, ти вже від того часу поправив ся. Отже не хочу держати ся того, що я в гнїві постановив. Я би може вже давнїйше був вернув тобі твоє давне становище, як би не новий інтерес заняв був моє серце і душу. Тепер приходить ся менї каяти ся дуже моєї глупоти. Я би що правда міг мати гнїв до тебе за безвстидність твого приятеля, але я з Керрінґтоном незадового образую ся. Не потребую того тобі казати, що коли будеш і дальше з ним зносити ся, то стратиш зовсїм мою прихильність.

— Любий стрику, чей же не подумаєте....

— Не перебивай менї. Я хочу тобі сказати, що маю сказати, і на тім конець. Зміст завіщаня вже знаєш, бо я тобі о тім говорив. Я зробив був свою жінку загальною спадкоємницею. То завіщанє має бути уневажнене. В документі, котрий має бути зроблений замість него, стане твоє імя на своїм давнім місци. Дай Боже, щоби то вийшло на добре, щоби ти показав ся гідним мого довіря.

— Любий стрику, Ви такі добрі, що я аж не знаю як Вам дякувати.

— Не потребуєш дякувати, Реджінальде. Памятай собі, що лиш моє нещастє довело до тої зміни. Лїпше, щоби який Еверстронґ був паном в Рейнгемі по моїй смерти. А тепер іди собі.

Братанич вийшов. На єго лици пробивали ся вирази якихсь противних собі чувств. Хоч і яким він був чоловіком без чести, то таки підлїсть заходів, завдяки котрим він дочекав ся успіху, пригнобила єго дуже і єго взяв великий страх перед чоловіком, котрий до того всего довів. (Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера — (Телефона число 569).